

Mitt osynkade huvud

Det är något konstigt med huvudet ibland. Det samlas så mycket tankar, ett virrvarr utan särskilt samband eller innehåll. Jag kan samtidigt tänka på vad jag ska ha till middag idag och hur det kändes att bli upphänglad mot ett cykelställ efter en festnatt i maj, och samtidigt bry mig om att håret ligger rätt eller om jag verkligen drog ur strykjärnssladden där hemma. Allt samtidigt och jag fattar inte varför allt ska behöva dyka upp så här.

Jag har börjat gör notisar i min telefon över såna här tankar som bara dyker upp, för att se om jag kan förstå något samband mellan de olika delarna.

Så här kan det stå i telefonen:

Ditt cykelhelvete! Varför alltid bakdäcket, jämt! Och den som uppfann tetrapack med dess imbecilla öppning skulle ha prygel. Hur fan kan min teve vara omodern redan när gubbarna installerar den? Åh, vad jag kan längta efter att då, på släktmiddagen bara dra precis efter varmrätten och desserten, bara dra. Hem, men det är klart hemma överfaller dammråttorna mig, tränger in mig i hörnet och jag ger upp, de vinner ständigt. Jag har börjat ge dem namn, som kompisar nästan. Jag kan alla svenska floder som börjar på Ä, men jag vet inte vad jag ska ha det till. Och kan ringa utlandssamtal utan roamingavgifter. Men jag känner ju ingen som bor utomlands. Och har sparat mina gamla kassetband, men jag har inget att spela dem på längre. Måste man träna fem gånger i veckan för att duga? Jag har ju inga snygga tights och dessutom jobbar jag ju. Visst har Trump konstig mun? Mera undermun än övermun? Det är bara den nedre tandraden som syns. Lång slips, undrar varför?

Är det inte konstigt? Ibland undrar jag om det verkligen är jag som skriver allt det där. Det hör ju inte riktigt ihop, om man tänker logiskt. Eller bara tänker sådär i största allmänhet. Nedanför det där första står det:

Hur fan kan hissen bestämma sig för att stanna mellan två våningar precis när jag ska få besök av tjejerna? Fem timmar senare utsläppt eftersom hissreparatörerna var på helgledigt. Årets första dopp i sjön var inte så smart. Det började regna vid det första simtaget. Man ska inte alltid ge uttryck för vad man känner. Vid bilbesiktningen ljuger jag med hela kroppen, är så artig, belevad och flörtig, allt för att den där skithögen med oljigt blåställ ska släppa igenom min gamla Ford. Sen ska man göra så mycket i relationer, kom och ät, kan du hålla här, kan vi inte ditt och datt och helst ha sex ett par gånger om dagen och precis när man bäddat klart säger pedanten ”idag ska vi bädda rent”. Ny klänning idag, hur ser det här ut försöker man. ”Jorå” utan ens en blick. En del har sin viktigaste relation med Sporten på teve. Adidasbyxor, sliskig tshirt och chips med öl. Var tog han vägen egentligen? Alltid hinner man bara nästan fram till bussen. Bara nästan. Men jag kan bli upphetsad av att sitta på ett skakigt bussäte. Nästan gratis. Vinna eller slippa, vad vill jag?

Som om jag blev så mycket klokare av det här. Jag börjar undra om jag är riktigt frisk, om mitt arbetsminne

är överhettat på något vis. Det är värre med hårddisken, jag tycker jag glömmer rätt mycket. Det är därför jag skriver lappar. Som jag sen aldrig hittar.

Jag är snabb, i alla fall när jag ska ut. Kan stå och beundra mig själv i spegeln, klockad på personbästa fix på entimmefyrtiosexminuter. Men hemma, soffan, mysypys och så ”påTeve”. Varför läser jag om alla bra program som visas på kanaler jag inte har? Och relationer är rätt jobbiga ibland. Om jag samlade alla gånger jag nästan varit på väg att säga nåt skulle det bli en duktigt tjock bok. Det är även rätt många gånger jag har varit dökär, förstått nån sådär som tvillingsjälarna gör, allt har varit hundra ända tills vi har gått och lagt oss. Nån enstaka har varit nästan mutist, behövt en pava whisky bara för att komma igång och säga nånting. Och så alla resor, alla förväntningar. Fullständigt onödigt eftersom semestern ändå har en tendens att utveckla sig på helt andra sätt än vad man har tänkt. Det är samma som på bio, man smyger ner med popcorn och dricka, tindrar med ögonen innan filmen börjar. Var kommer alla långa från egentligen? Man blir trött av alltihop. Jag lägger mig i min Hästensäng och tar upp boken. För tjugonde gången bara för att konstatera att jag inte vet var jag slutade, så att jag får börja om igen. Badrum, avsminkning, ansiktsvatten, och sen famlar man efter handduken. Som ligger i smutspåsen. ”Alla stora vandringar börjar med ett steg” sa han sådär klokt. Lätt för honom att säga som kör Mercedes, tänkte jag.

Får inte ut nånting av det här. Min hjärna verkar ha osynkade växlar. Kan man göra nåt åt det här? Vad tror du?

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten